

ЩОДЕННИК № 49

ПРИЙНЯТТЯ РІШЕННЯ

Ми не знаємо, коли ти приймеш це рішення, звичайно, не можна поспішати з цим, але водночас не можна постійно відкладати це рішення.

П Р І Т Ч А

Один розбійник грабував людей, коли в нього та його сім'ї закінчувалися кошти для існування. Так, одного разу вбивши людини, він покався і сказав: «Все, це останній, кого я вбив». Минув час, і його сім'ї знову нема чого стало їсти: «Я зараз піду і вб'ю останньої людини, якщо ж я ще задумаю когось вбити, то краще кинуся в прірву». Ідучи додому, після вбивства лісом, він зрозумів, що вже більше ніколи не вб'є людину, що ця людина насправді була останньою. Раптом він бачить, як на нього тікають селяни з сокирами та вилами. Побігши від селян, він вибіг на зустріч ведмедеві-людоджеру, на якого і вийшли з сокирами та вилами селяни.

Практично реальний вихід із наркоманії починається з прийняття 10-го ступеня. Якщо рішення прийнято, то можна знову повернутися на другий щабель. Усі дев'ять, які були пройдені, спрямовані на ухвалення рішення. Якщо наркоман вийшов на 10-у щабель, це означає, що він покався в тому, що робив, він покався в щоденному обмані та крадіжці, він покався в тому, що завдавав біль своїм рідним і близьким. Це рішення відрізняється від тих, які він ухвалював раніше, до цього рішення треба дозріти. Ніхто з людей, ні сам наркоман, не знає, коли буде ухвалено це рішення. Можливо воно буде прийнято через місяць, можливо через рік, два, три... Але ось воно:

Прийняття рішення

Здрастуйте!... Останній щоденник, який я пишу в Єкатеринбурзі. Ми зустрілися 26 серпня вперше в СПТУ-91. Через 33 дні я вперше причастився у храмі св. цілителя Пантелеймона. Через 40 днів це було вдруге. Мені тепер здається, що я мав обов'язково зустрітися з тобою в житті. Так, я звичайно, за цей час багато чого зрозумів, багато що переглянув, усвідомив. Я проаналізував своє життя і зробив деякі висновки. Я визнав, що це потрібно тільки мені особисто, бо це моє життя, моя доля та моє щастя. Я знаю, що якщо я почну колотися знову, то все полетить до біса, зруйнується те, що збудувалося з такою працею. Тому що це фундамент, на якому будуть зростати поверхи мого будинку, поступово, цегла до цегли і може 1-й поверх вже будується (а може він вже побудувався) і дуже скоро мені треба буде будувати і 2-й і 3-й і далі ... Я просто не хочу, я просто не маю права руйнувати цей будинок. Адже трісне фундамент та руйнуватимуться стіни та піднімуться над руїнами хмари чорного пилу... Ні. Я хочу бачити свій будинок високим та міцним, щоб там було тепло та затишно. І щоб у ньому було добре моїм друзям (справжнім, звичайно). Ну і ще, щоб сонце світило і ніякі там чорні хмари його не затуляли. Тому ось я вирішив. Так-так, саме те рішення, яке так важко ухвалити і яке я до цього ніколи не приймав. Я прийняв його не сьогодні, а 1 жовтня. Мені воно було просто необхідним. Я того дня прокинувся з цією думкою, і вона весь день крутилася в голові, і

ввечері я зрозумів, що треба його приймати, остаточне рішення. У мене була потреба у ньому. І я зафіксував це на папері. Написав перед сном. І, можливо, я зробив це за якимись поняттями занадто рано, я вважаю, що я зробив правильно і цей момент (цей день) був 1 жовтня о 23.15 уральського часу. Мені навіть тепер легше із цим рішенням. Ось воно лежить поряд на столі. Звичайний лист. На ньому моєю рукою написано текст. Чи не просто текст. Це закон, ухвалений мною одноголосно. Це моя воля. І я не можу порушувати цього закону. Та й проти своєї волі я не піду. Просто розгорну цей лист у скрутку хвилину і прочитаю.

«Я приймаю рішення...» підпис, дата, навіть друк є (як ти думаєш, що зображено на печатці?) Дуже серйозна штука, це рішення, сильна штука, потужна... Так, буде важко, будуть ще випробування в житті та будуть моменти, коли доведеться робити вибір, коли я повинен вирішувати, відвернутися і піти або зробити крок і впасти вниз. Звичайно, це дуже легко зробити крок і впасти. Набагато складніше відвернутися і піти, піти в той будинок, який так довго будував і сходами, що ведуть вгору, піднятися на найвищий поверх, на самий дах і, звернувшись до неба, прочитати молитву «Отче наш...». Ось тільки тоді можна буде побачити, чи програв ти, чи переміг. І, може, такі моменти будуть ще не раз. Але ми спробуємо відбити атаку сатани. Хай тільки спробує, ми його гада молитвою, а потім причастям (яке йому буде?). Ну може я трохи в жартівливій формі, але взагалі-то всерйоз. Ну, ось у принципі і все. Залишилося тільки помолитися за нас усіх, кого звела доля влітку-восени 1996 року в клубі «Оптималіст», за хлопців, які хочуть змінити своє життя на краще. З повагою Сергій.

Ми не знаємо, Сергію, чи сидиш ти зараз на голці, але віримо, що ти чесно вирішив це зробити. Може, у тебе ще й будуть зриви, але ясно одне, у тій страшній системі, в якій ти жив, щось зламалося, вона почала давати збої. І твоє чесне прагнення вирватися звідти, то це вже перемога! Скільки ще доведеться працювати над собою, скільки ще доведеться вставати та падати, який час бути на чеку? - все життя! І життя варте цього. Сьогоднішнє життя, воно зараз, може бути безрадісна, але це реальне життя. Життя, яке нам дав Творець; життя, яке ми повинні віддати, якщо Він цього захоче; і життя, яким ми повинні жити, якщо це входить до Його планів.

Прийняття рішення

Прийняти рішення це не означає заректися. Як багато хто говорить: «Я багато приймав таких рішень і зараз не хочу зарікатися». Звичайно, і після ухвалення рішення можна зірватися і тут насправді зарікатися не можна. Вся справа у зміні переконань.

Зі щоденників наркоманів

«Якщо мене зв'яжуть і колотимуть героїном цілий місяць, то все одно не буду наркоманом, бо маю вже інші переконання. Для того, щоб я знову став наркоманом, мене знову повинні переконати, що це і є найвищий кайф, а це неможливо».

Ось, наприклад, людина вирішує стати християнином, адже вона теж приймає це рішення, не на один день і не на два, а на все життя. Ми ухвалюємо рішення жити, а не чекати смерті.

П Р І Т Ч А

Я приймаю рішення

Десять солдатів у полоні засуджено до розстрілу. Розстріл проводили біля бетонної стіни, в якій були чорні двері, солдати знали, що якщо хтось заходить до цих дверей, то більше ніколи не повертається. Усі десять стояли обличчям до стіни і чекали смерті, дивлячись на ці двері. Усі десять стояли і дивилися, стояли і чекали на смерть. Але один із десяти вирішив пройти через ці двері. Він зробив крок, потім другий, третій, підійшов до неї, відкрив і пішов... Їх лишилося дев'ять, дев'ять дивляться на ті самі двері, але ніхто з них навіть і не спробував підійти до дверей, вони стояли і чекали смерті.

Для свідомої тверезості необхідно читати і вивчати нотатки Г.А.Шичко. Нотатки надруковані в окремій брошурі «Як стати свідомим непитущим», обов'язково запитайте у центрі.

Запитання до щоденника № 49

1. Опиши, як ти розумієш 10-у щабель.
2. Що тобі заважає ухвалити остаточне рішення?
3. Яке рішення ти ухвалюєш?
4. Відповідай на запитання обов'язкового щоденника. Формули 3 рази.